

Stiglitz



XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

EN EL transcurs de les darreres setmanes, el professor Stiglitz, premi Nobel d'economia 2001, ens ha fet arribar el seu llibre *L'euro. Com la moneda comuna amenaça el futur d'Europa*, que ha inquietat moltes persones segures de l'encert de l'euro com a moneda comuna dels 19 països que van adoptar-lo. Els dubtes, però, els han causat les polítiques d'austeritat implantades per institucions com l'FMI, la Comissió Europea i

el Banc Central Europeu. Els ciutadans han hagut d'empassar-se una nova regla que diu que "en les coses importants no hi ha elecció perquè han abandonat aquest dret". Així, si Alemanya, en comptes de promoure polítiques d'austeritat hagués elevat el salari mínim —que abans no en tenia—, el país se n'hauria beneficiat. Avui la seva situació es troba més que delicada per a la seva població, per als bancs alemanys més importants i per a

una gran majoria dels països veïns, principalment els del sud d'Europa. A Espanya, la política de Rajoy ha estat un desastre, segons afirma Stiglitz: el primer any de Rajoy va destruir 860.000 ocupacions, i avui, el 20% d'atur i el 50% de joves aturats no és cap èxit. Cal doncs esmenar els errors comesos i completar el projecte europeu pendent. Els errors van ser no tenir en compte les diferències en productivitats i creixements econòmics dels països que difícilment podríem compartir una mateixa moneda. En països com el nostre, el tractament de multes econòmiques (els 5.500 milions ja acceptats pel ministre De Guindos) cal recordar que, en el seu moment, països com Alemanya i França van quedar exempts. Un tractament

desigual en països ben semblants al nostre. Per això, el professor Stiglitz afirma que la Comissió Europea no es basa en la ciència econòmica sinó en una ideologia. Segurament simples interessos econòmics. Altres errors comesos es refereixen a les reformes laborals negatives: reduir salaris a costa dels més febles; reduir el poder —ja escàs— dels sindicats, una qüestió més ideològica que econòmica, perseguint la desaparició dels sindicats; i les empreses multinacionals, el veritable risc, amb creixements espectaculars que resulten, ja, més vulnerables per al país i els seus treballadors. Però també l'euro ha eliminat les possibilitats de devaluació monetària de cada país que ha deixat la possibilitat de limitar les recessions econòmiques. Dit al-

trament: l'euro ha fet perdre la llibertat de la devaluació de la moneda local. Ja no hi és. El projecte europeu es troba, encara, a mig fer. Necessita mesures per empeltar com els Eurobons; necessita equilibrar els superàvits permanents (Alemanya); intervenir en les infraestructures, que animin les economies i, com a qüestió fonamental, unificar les fiscalitats. Alemanya, però, no està per la feina. I cal una enèrgica actitud amb les multinacionals que burlen els interessos que han de fer efectius als països on fan les seves vendes, i no a països (com Irlanda) que taxen a menys cost. Finalment, cal veure si introduir les noves tecnologies monetàries foren millor solució per a tothom. Diuen que el diner moneda ja s'ha fet antic.